



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **N. D.**, se sídlem X, zastoupeného JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Poděbradova 7/1243, Moravská Ostrava, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2015 č.j. 56253-2/2015-900000-302, ve věci propadnutí vybraných výrobků,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen celní úřad) ze dne 13.5.2014 č.j. 6312-5/2014-570000-12, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí žalobcova vybraného výrobku (300 litrů lihu).

Žalobce v žalobě uvedl, že s předmětným lihem manipuloval toliko v areálu své pálenice při jeho dopravě do daňového skladu. Pokud by chtěl líh skutečně odejmout režimu celního skladování, nenacházel by se v areálu. Jednalo se o běžnou manipulaci. Žalobci nebylo v průběhu posledních let, kdy u něj bylo několik desítek místních šetření, kontrolujícím orgánem nic vytýkáno. Od roku 2005 do roku 2007 byl přitom nad výrobou a daňovým skladem zaveden nepřetržitý celní dohled, a aktuálně jsou ve výrobě i skladu instalovány webové kamery, pomocí nichž může dozorující celní orgán vše sledovat. Celní úřad využil ihned tu nejpřísnější možnost – propadnutí zajištěného výrobku. Podle žalobce nedošlo k uvedení lihu do volného oběhu ve smyslu § 3 písm. l) zákona č. 353/2003 Sb., v platném znění (dále jen ZSD), když líh se nacházel na nádvoří před daňovým skladem. Dále žalobce zcela obecně zmínil, že se žalovaný nevypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami v celém jejich rozsahu. Žalobce považuje postup celních orgánů za šikanózní.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že bylo náležitě prokázáno (a žalobce to ani nikdy nezpochybnil), že se předmětný vybraný výrobek nacházel mimo prostory daňového skladu. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byly na základě místního šetření ze dne 2.10.2013 zajištěny vybrané výrobky, mj. 300 litrů lihu, když bylo zjištěno jejich skladování mimo prostory daňového skladu. Žalobce k tomu prohlásil, že líh v plastové nádobě byl převážen na vysokozdvížném vozíku z prostor č. 6 daňového skladu do prostor č. 4 daňového skladu a byl odložen mimo prostory daňového skladu pro překážku ve vjezdu do daňového skladu. Proti rozhodnutí o zajištění ze dne 7.10.2013 se žalobce odvolal, odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17.4.2014. V následném řízení o zajištěných

vybraných výrobcích bylo dne 13.5.2014 rozhodnuto o propadnutí předmětného lihu s tím, že výrobek byl zjištěn mimo daňový sklad a nebyly k němu předloženy stanovené doklady. V odvolání žalobce obecně poukázal na ustanovení daňového řádu o tom, jak má správce daně šetřit práva daňových subjektů a dbát na co nejúplnější zjištění rozhodných skutečností a uvedl, že pokud by skutečně chtěl odejmout líh režimu celního skladování, nenacházel by se v žalobcově areálu. Jednalo se o běžnou manipulaci spojenou s výrobou. Orgány, které schvalovaly režim daňového skladu, měly informaci, že líh bude mezi sklady převážen, a při žádné kontrole za posledních cca 10 let nebylo žalobci nic vytýkáno. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl s tím, že bylo náležitě prokázáno (a žalobce to nezpochybňoval), že se předmětný líh nacházel mimo prostory daňového skladu, tudíž v režimu volného oběhu podle § 19 odst. 1 písm. a) ZSD a žalobce k němu nepředložil doklad podle § 5 ZSD. Propadnutí podle § 42d ZSD následuje automaticky – při splnění podmínek o něm celní úřad musí rozhodnout. Je zcela na žalobci, aby zejména s ohledem na provozní důvody vymezil v návrhu na vydání povolení k provozování daňového skladu jeho prostory tak, aby nedošlo k nyní řešené situaci. Námitku o tom, že při kontrolách to nikdo žalobci nevytknul, označil žalovaný za velice obecnou, žalobce neuvedl, kdy konkrétně bylo takové přemísťování kontrolováno a z jakého kontrolního úkonu vyplývá takové „schválení“. Z daňového spisu nic takového zjištěno nebylo.

Podle § 3 písm. l) bod 1. ZSD, pro účely tohoto zákona se rozumí uvedením do volného daňového oběhu každé, i protiprávní, vyjmutí vybraných výrobků z režimu podmíněného osvobození od daně.

Podle § 19 odst. 1 písm. a) ZSD, vybraný výrobek je v režimu podmíněného osvobození od daně, jestliže je umístěn v daňovém skladu podle § 3 písm. g).

S ohledem na výše uvedené má soud za to, že předmětný líh byl uveden do volného daňového oběhu, neboť nebyl umístěn v daňovém skladu. Soud shodně s žalovaným podotýká, že prostorové vymezení daňového skladu se odvíjí od návrhu na vydání povolení k provozování daňového skladu a ve věci není sporu o tom, že líh se nacházel mimo daňový sklad, byť v jeho blízkosti.

K námitce týkající se kontrol žalobce v minulosti je třeba jednak uvést, že ji žalobce v průběhu správního řízení uplatnil jen ve velmi obecné rovině a tomu pak zcela odpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále, že podle názoru soudu se tato námitka mívá s podstatou posuzované věci, když nesměřuje k prokazování relevantních skutečností, tj. k tomu, že vybraný výrobek byl v daňovém skladu,

případně, že žalobce k němu předložil odpovídající doklady. Výsledkem žalobcovy argumentace by zde v teoretické rovině mohlo být pouze to, že by příslušné kontrolní orgány v minulosti nepostupovaly řádně, v souladu se zákonem.

Soud se shoduje s žalovaným i v tom, že *v právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 podle § 42d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, však celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v § 42c odst. 2 téhož zákona ve znění účinném od 1. 5. 2011* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 7 Afs 55/2012-23). Pokud tedy byly splněny podmínky § 42d ZSD, správní orgány neměly jinou, mírnější možnost, jak postupovat. Soud proto nepovažuje postup v daném případě za šikanózní.

K obecné žalobcově námitce ohledně vypořádání odvolacích námitek lze pouze uvést, že soud tento žalobcův názor nesdílí – napadené rozhodnutí žalovaného je věcné, konkrétní a dostatečně reaguje na žalobcovo odvolání.

Soud tedy zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. června 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu